

■ Mirdamət Əziz

Mirdamət Əziz (Əzizov Mirdanət Yusif oğlu) 1960-cı il martın 3-də Ağdaş rayonunun Yuxarı Ağ-cayazı kəndində anadan olmuşdur. Ali təhsillidir. 1999-cu ildən Azərbaycan Yazıçılar birliyinin üzvü, 2005-ci ildən isə Birliyin Şirvan bölməsinin sədridir. 2009-cu ilin Prezident təqaüdüdür. Yazıları qəzet və jurnallarda çap olunur, televiziya və radio vasitəsilə səsləndirilir. 4 şeir kitabının müəllifidir.

Ağdaş şəhərində yaşamışdır. 1 oğlu, 1 qızı vardır.

Şair Mirdamət Əziz 2016-cı ilin dekabr ayının 7-də vəfat etmişdir.

HƏR YAŞIN ÖZ HÖKMÜ...

Hər dövrün öz hökmü, öz hikməti var,
Ürkürəm tökülən yarpaqlarımdan,
Kəlməni maqqaşla çıxarardılar,
İndi söz tökülür dodaqlarımdan.

Bir zaman gənc idim, bəxtiyar idim,
Hər addım atanda tövşüyürəm mən,
Qara bələndiyim günlər var idi,
İndi yel dəyəndə üşüyürəm mən.

Ömrümü-günümü tər yaşayardım,
Daha payız gəlib, hava sərinidi,
Vaxt vardı, çiyimdə daş daşıyardım,
Dizlərim özümü götürmür indi.

Ömrün etibarı, vəfası bumu,
Gözümdə əbədi məskunlaşıb qəm,
Duz elə tutub ki, bel-buxunumu,
Daha Tanrıya da əyləmmirəm.

SÖZ ÇƏLƏNGİ

Demirəm, dahiyəm, mütəfəkkirəm,
Xəzan yarpağıdır yolumda kədər,
Yeməyin dadını duya bilmirəm,
Sözün ləzzətini duyduğum qədər.

Bir yandan açılır, bir yandan solur,
Quruyan yenidən göyərəcəkmə,
Sözün də butası, qönçəsi olur,
Budaqda tumurcuq olduğu kimi.

Darıxdım, gülşənə yar gəlsin barı,
Qələm həsrətini təzə-tər çəkir,
Gülün şirəsini bal arıları
Sözün şərbətini şairlər çəkir.

Dağa hər dırmanan zirvəyə yetmir,
Kəlamlar göyərər dodaqlarımdan,
Güllərin qoxusu burnumdan getmir,

Sözlərin qoxusu qulaqlarımdan.
Yetsin ürəklərə qəlbimin səsi,
Yeri də, göyü də alqışlayıram,
Məni sevənlərə bir gül dəstəsi,
Bir də söz çələngi bağışlayıram.

DÜNYANI

Həyat yollarında yerimək olmur,
Qapsayıb hörümçək toru dünyanı,
Aqillər susduqca alıb başına,
Tutub cahillərin xoru dünyanı,
İlahi, sən özün qoru dünyanı.

Ayı, günəşi də söndürüb tamam,
Damarda qanı da dondurub tamam,
Alçaldıb, çökdürüb, endirib tamam
Zorba kişilərin zoru dünyanı,
İlahi, sən özün qoru dünyanı.

Nə olsun, hiyləgər baş qatır yenə,
Mələklər şeytana daş atır yenə,
Qoymur dağılmağa, yaşadır yenə
Çörəyi dünyanı, şoru dünyanı,
İlahi, sən özün qoru dünyanı.

Yatmayıb mərdləri, çəkir keşiyi,
Döndərir cənnətə evi-eşiyi,
Gələn körpələrin güllü beşiyi,
Ölən uluların goru dünyanı,
İlahi, sən özün qoru dünyanı.

Fələk fitnə-feli körükləsə də,
İblisi qəlblərə hörükləsə də,
Hər görənlər zülmətə sürükləsə də,
İşığa yönəldir kuru dünyanı,
İlahi, sən özün qoru dünyanı.

BİLƏCƏYƏMSƏ

Bəs deyib, yarımdan ayırlaram da,
Anamla görüşə biləcəyəmsə,

Qılınc tək qınımdan sıyrılarım da,
Anamla görüşə biləcəyəmsə.

Əcəl şərbətini içib gedərəm,
Durnalar sayağı köçüb gedərəm,
Özüm kəfəni biçib gedərəm,
Anamla görüşə biləcəyəmsə.

Getmək məqamıdır, yol verin mənə,
Dərdimi deməyə dil verin mənə,
Mələklər, bir dəstə gül verin mənə,
Anamla görüşə biləcəyəmsə.

ATAMIN SOLMAYAN XATİRƏSİNƏ

Sən də qismətdən qaça bilmədin,
Qəlbimin qəzəbi, nə kini oldu,
Özün qapımızı açma bilmədin,
Şəklən evimizin sakini oldu.

Sayı bilinməzdir töhfələrinin,
Torpaq atamızdır, sən torpaqdasan,
Rəngli yaddaşına nəvələrinin,
Rəngsiz şəkillərdən boylanmaqdasan.

Təqvimdən qopmayan vərəqdər o çağ,
Hər kəs zaman adlı pilləkəndədir,
Sənsiz ötən günlər közərgən ocaq,
Dağılan xəyal tək pərakəndədir.

Dinin nurlu yolu, haqqın əlisən,
Gülər, gül arayar, sevilər səsin,
Özün yer üzünün dərd heykəlisən,
Taleyin qəlblərin qəm əfsanəsi.

Səsin ədalətin, haqqın səsiydi,
Yaxşılar köçəndə elin yasıdır,
Varlığın elə bil nur kündəsiydi,
Yoxluğun bir günəş tutulmasıdır.

Həyat yolumuzu sarmış duman, çən,
Vida tez səslənmiş dodaqlarında,
Dünyadan tək kəfən aparmadın sən,
Getdi bərəkət də ayaqlarında.

Kimin nə haqqı var, ruhundan küsə,
Yadigar nə varsa, qoyduğun izdir,
Həyatın nə qədər hay-küylüydü, sən,
Məzarın o qədər səs-səmirsizdir.

Atın tərki deyil dünyanın tərki,
Salır yəhərdən heç yeriməmiş,
Sən elə möhtəşəm bir zirvəsən ki,
Başından bir ovuc qar əriməmiş.

O əcəl - ömrünü bitirən ki var,
Sanki yanılmışdır, həyəcanlıdır,
Sənin o solmayan xatirən ki var,
Bizim ömrümüzdən daha canlıdır.

Ruhunla bir növraq, təmtəraq qur ki,
Ağa bağışlasın yerini qara,
Bu gün ad günündür, əsas odur ki,
Doğula bilmisən öləndən sonra.

MƏN DAYANIRAM

Dolub səbr kasam siləbəsələ,
Payızın yerini qış alıbdımı,
Vaxt ötür ildırım sürəti ilə,
Zamanın qaytanı boşalıbdımı?!

Zirvədən dərəyə yellənən daşam,
Demə oylağını tərək et, əzizim,
Bir-birinə dəyir səhərlə axşam,
Vaxtın saygacını bərkit, əzizim.

Nə bir qış soyudur, nə yay isidir,
Mayak tək alışıb sönən eşqimi,
Ayır şəkəkədən yer kürəsini,
Bəsdər fırlandığı karusel kimi.

Səmadan gah yağış, gah da qar enir,
Tapmır qaranquşlar qonmağa aman,
Məni qınamayın, başım hərlənir
Ayların-illərin viyılısından.

Arana-yaylağa qibətə edirəm,
Səngimir dərədə dağların seli,
Sürət qatarında yolmu gedirəm,
Dağıdır saçımı zamanın yeli.

Əqrəbəm, günləri saya bilirəm,
Yoxdur yerişimin bundan yeyini,
Nə ömrün dadını duya bilirəm,
Nə günün görürəm gözəlliyini.

Bir anda boy atan ağaca bir bax,
Bir gündə yetişir bar da, bəhər də,
Dünən atasıyla gördüyüm uşaq
Bu gün uşağıyla gəzir şəhərdə.

Baş daramağa da vaxt tapmır adam,
Ox yaydan çıxmamış dəyir hədəfə,
Altmış üç yaşında köç edən atam
Məndən ahil idi altmış üç dəfə.

Mən sizdən savayı kimə erk edim,
Elə tutaşmışam, elə yanırım,
Ya vaxtın ipini çəkib bərkidin,
Ya sizə yaxşı yol, mən dayanıram.